

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 16-12-63709 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

1

לפני כבוד השופטת אביגיל כהן

המבקש שלומי פרידמן, עו"ד

נגד

המשיבה לאה דוקס בע"מ

2

החלטה

3

4

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתביעות קטנות בתל אביב (כב' השופטת שלומית בן יצחק) מיום 21/12/16 בת"ק 12032-10-15 ולפיו נדחתה תביעתו של המבקש לקבלת פיצוי בהתאם לסעיף 30 א' לחוק התקשורת (בזק ושירותים) התשמ"ב – 1982 (להלן: "חוק התקשורת").

9

2. התובע – המבקש הגיש תביעה על סך "2000 ₪ + אגרות והוצאות" בגין משלוח שני מסרונים לטלפון שלו. לטענתו ללא הסכמתו ובניגוד לחוק התקשורת. במסרונים נכתב כדלקמן:

"בי"ס למחול דוקס ומרכז שלבים: שבוע ניסיון בחוגים: מחול, התעמלות וג'וג'יטסו! 50% - 100% הנחה על ספטמבר – לנרשמים בהרשמה מוקדמת".

15

"לנרשמים בהרשמה מוקדמת

בי"ס למחול דוקס ומרכז שלבים: שבוע ניסיון בחוגים: מחול, התעמלות וג'וג'יטסו! 50% - 100% הנחה על ספטמבר – לנרשמים בהרשמה מוקדמת".

18

19

20

21

22

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 16-12-63709 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

3. הנתבעת – סטודיו / בית ספר למחול ; טענה בכתב הגנתה כי בעבר היו ילדיו של המבקש –
התובע בחוגי ספורט ומחול בסטודיו. לאחר סיום המנוי יצר המבקש קשר מספר פעמים עם
מזכירות הסטודיו בהתעניינות לגבי חוגי ילדים.
בתקנון שעליו חותמים הלקוחות נקבע, כי הנתבעת רשאית לשגר דברי פרסומת. (לא צורף
תקנון חתום ע"י המבקש אלא רק תקנון לדוגמא) וכי הנתבעת סברה בתום לב, כי לאור
התעניינות המבקש בחוגים ולאור הוראות התקנון, היא רשאית לשלוח ההודעה למבקש.
נשלחה רק הודעה אחת למבקש. היא נשלחה ברצף באותה דקה פעמיים (בשעה 13:28) בשל
כשל מערכתי במחשוב של החברה דרכה נשלחו המסרונים. לא היתה כאן כל טורדנות ואין
סיבה בנסיבות העניין לפסוק פיצוי.
4. בדיון שהתקיים בבית משפט לתביעות קטנות נחקרו התובע ונציגות הנתבעת, ולאחר מכן
ניתן פסק דין, אשר לפיו נדחתה התביעה מהנימוקים הבאים:
(א) התובע לא הביא את מכשיר הטלפון שבאמצעותו ניתן יהיה להציג את הודעות
המקור.
(ב) בית משפט קמא העדיף גרסתה העובדתית של נציגת הנתבעת באשר לטענה ולפיה
ניתנה מראש הסכמה למשלוח דברי דואר : צורף לכתב ההגנה מסמך ובו כלולות גם
תרשומות הנוגעות לילדיו של המבקש משנת 2011 (התובע הכחיש טענה כי בשנת
2011 התעניין "אצל הנתבעת במשהו" – עמ' 3 שורה 18 לדיון מיום 21/12/16).
נקבע, כי עדות הנתבעת עשו רושם אמין על בית המשפט.
- (ג) אמנם ההודעות לא כוללות את המילה "הסר" אך חיוב הנתבעת בפיצוי במקרה דנן
יחטא לתכלית חוק התקשורת ומטרותיו.
זו התביעה היחידה שהוגשה נגד הנתבעת בנוגע להפרת חוק התקשורת.
הנתבעת מקפידה על הוראות החוק והפרסום נעשה דרך חברה חיצונית.
מטרת החוק היא הכוונות התנהגות של המפרסמים ובמקרה דנן אין הצדקה לפסוק
פיצוי.

נקבע, בין היתר:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 16-12-63709 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

1 "סוף דבר, איני מוצאת לנכון לפצות את התובע בגין תביעתו. איני מקבלת את טענת התובע
2 לפיה מעולם לא נתן אישור, רשות או הסכמה לנתבעת לפנות אליו בהודעות פרסומת, וטענתו
3 כי הוא אינו הלקוח של הנתבעת אלא ילדיו הקטינים, היא טענה הנגועה בהיתממות. אף כי
4 יש לכלול בכל דבר פרסומת אפשרות להסרה והדבר לא נעשה כן, התרשמתי כי הדבר לא
5 נעשה ביודעין, התרשמתי כי הנתבעת מכירה את הוראות חוק התקשורת ופועלת לפיהן וכי
6 במקרה דנן נעשה הדבר בשגגה וטופל מיד לאחר מכן, ואף אם מסקנתי שלעיל היתה שונה,
7 אני מוצאת כי הטלת פיצוי במקרה זה תחטא למטרת החוק ויש בה על מנת לשדר מסר לא
8 ראוי לציבור המתדיינים בהקשר של תביעות הדומות לענייננו". (עמ' 11 שורות 13-19 לפסק
9 הדין).

10
11 בית משפט קמא לא חייב התובע בהוצאות, בין היתר בשל העובדה שלא היתה קיימת
12 אפשרות "הסר" בהודעות.
13 בית משפט קמא היפנה להחלטתי ברת"ק 16-11-43995 צוויק נ' לאומי קארד בע"מ.
14 (20/11/16).

מכאן הבר"ע שלפני.

15
16
17
18 5. המבקש טוען, כי עסקינן בסוגיה עקרונית – משפטית הנוגעת לכלל המתדיינים בנוגע לחוק
19 התקשורת.
20 הוא אינו טוען בבר"ע בנוגע לממצאי האמינות של עדות המשיבה, אך האמינות אינה חזות
21 הכל.
22 כאשר ילדיו היו בחוגים אצל הנתבעת בשנת 2007 לא נחקק עדיין חוק התקשורת ותקנון 2015
23 לא חל עליו.
24 בית משפט קמא היה חייב לקבוע, כי המשיבה הפרה את חוק התקשורת ורק לאחר מכן לדון
25 בשאלות גובה הפיצוי.
26 הוא מבקש להסתמך בין היתר גם על פסק דינה של כב' השופטת פלאוט מיום 13/12/16
27 ברת"ק 16-06-139050 עומרי שגב נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ.
28
29
30
31
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 16-12-63709 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

6. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובנספחיה הגעתי למסקנה ולפיה דינה להידחות אף ללא

צורך בתגובה וזאת מהנימוקים כדלקמן:

(א) אין צורך להרחיב בדבר מושכלות יסוד, ולפיהן אמת המידה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט לתביעות קטנות היא מחמירה במיוחד, כאשר רשות זו ניתנת רק במקרים חריגים ביותר בהם נפל פגם מהותי הדורש את התערבות ערכאת הערעור.

גם כאשר מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות החורגת מעניינם הישיר שבמחלוקת לא בהכרח ניתנת רשות ערעור.

למעשה, הרשות ניתנת "במשורה שבשורה", במקרים של עוול זועק או שאלה משפטית בדרגת חשיבות גבוהה ביותר, על מנת לא לסכל את כוונת המחוקק לכך שההליך בבית משפט לתביעות קטנות יהיה פשוט ומהיר.

ראה לעניין זה: רע"א 2095/15 אולמי נפטון בת ים בע"מ נ' משיח (20/5/2015) – פסקה 4.

(ב) אני סבורה, כי במקרה דנן, אין סוגיה המצריכה חריגה מהכלל ומתן רשות ערעור. הנושאים אשר נדונו בפסק הדין כבר הוכרעו ברמה העקרונית על ידי בית המשפט העליון.

ביהמ"ש העליון נדרש לסוגיית חוק התקשורת ברע"א 1954/14 אילן חזני נ' שמעון הנגבי (4/8/14) [להלן: "עניין חזני"], שם נערך דיון, בין היתר, בנוגע לתכליתו של חוק התקשורת ומטרותיו.

בסעיף 2 לפסק הדין בעניין חזני, מפרט כב' השופט פוגלמן 5 סוגי בעיות הנגרמות ממשלוח הודעות ספאם – "דואר זבל":

(1) בעיות הנוגעות לתוכן של הודעות הפרסומת – יכולות להכיל מידע שקרי או פוגעני המגיע לנמען שאינו חפץ בו (פרסום אתרי הימורים, פורנוגרפיה ועוד).

(2) בעיות הנוגעות לפגיעה בפרטיות הנמען – כתובת הדואר האלקטרוני של הנמען הועברה לשולח ללא הסכמת הנמען ונעשה בה שימוש שלא בהסכמתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 16-12-63709 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

- (3) בעיות הנוגעות לשימוש בדואר אלקטרוני כאמצעי תקשורת- בשל קלות ההפעלה והעלות הנמוכה. תופעת הספאם פוגעת ביעילות ובתועלת שהעסקים מפקים ממנו ופוגעת במסחר.
- (4) העברת עלויות הפרסומים מן המפרסם אל הנמען – הנמען צריך לבזבז זמן רב על סינון והפרדה בין הודעות רצויות לאלו שאינן רצויות, ומטיל גם עלויות משמעותיות על ספקי התקשורת.
- (5) פגיעה בצדדים שלישיים שאינם במעגל התקשורת שבין המפרסם לנמען : פגיעה במוניטין של גופים שכתובות הדואר שלהם משמשות מסווה למפרסמים.
- ג) ביהמ"ש העליון דן בסוגיה זו גם ברע"א 2904/14 זיו גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ, ולעניין זה אפנה להחלטתו של כב' השופט פוגלמן ברע"א 7052/16 נפתלי גרוס נ' תכלת תקשורת בע"מ (10/10/16) שם נקבע בסעיף 2 :
- "...כידוע, השאלה הנורמטיבית בדבר אמת המידה לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק בגין שיגור דבר פרסומת לפי סעיף 30א(1) לחוק, הוכרעה בפסיקתו של בית משפט זה (רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (4.8.2014)). חרף הניסיון לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, טענות המבקש מכוונות כולן לקביעות העובדתיות הקונקרטיות וליישום הדין בשאלת פסיקת הפיצויים בנסיבות העניין. טענות המבקש הן "ערעוריות" באופיין וחוזרות בעיקרם של דברים על טענותיו לפני בית המשפט המחוזי. משכך, לא נמצאה עילה ליתן רשות לערער לבית משפט זה לפי אמת המידה האמורה...".
- אני סבורה, כי המקרה שלפני אינו מעלה סוגיה המצדיקה מתן רשות ערעור לפי קנה המידה המחמיר ביחס לפסקי דין הניתנים בבתי משפט לתביעות קטנות.
- ד) גם פסק דינה של כב' השופטת פלאוט ברת"ק 16-06-13905 שגב נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ (להלן: "עניין שגב"), אינו משנה את מסקנתי ביחס למקרה דנן וזאת ממספר נימוקים :

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 16-12-63709 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

(1) במקרה דנן קבע בית משפט קמא כי בשל היעדר הטלפון ממנו ניתן היה לראות את הודעות המקור, לא הוכחה העובדה המרכזית שבבסיס התביעה.

(2) בעניין שגב הוגשה תביעה בגין משלוח 35 מסרונים בעלי תוכן פרסומי. בית המשפט המחוזי פסק פיצוי בסך 100 ₪ בגין 31 מסרונים ובסה"כ: 3,100 ₪ בלבד. כלומר – סכום זעום ביחס לכמות כה גדולה של מסרונים שנשלחה.

במקרה אשר נדון בפני, עסקינן למעשה בהודעה אחת, אשר נשלחה בטעות פעמיים במהלך דקה אחת. בשל העובדה שלא נכתבה בהודעה אפשרות הסרה לא נפסקו הוצאות לחובת התובע. שלא כמו בעניין שגב, שם משלוח 35 מסרונים יכול להוות הטרדה, הרי משלוח הודעה חד פעמית בנסיבות העובדתיות שהוכחו, לא היווה כל הטרדה המצדיקה פיצוי לפי חוק התקשורת.

(3) סעיף 30 (י) (1) לחוק התקשורת, מאפשר פסיקת פיצוי ("רשאי בית המשפט לפסוק") כאשר "שוגר דבר פרסומת ביודעין בניגוד להוראות חוק זה". במקרה דנן, נקבע כי המסרון האחד, שנשלח בטעות פעמיים בתוך דקה אינו עונה להגדרת "ביודעין" ואף לא היה מקום לפסוק פיצוי לפי התכליות שנכתבו בסעיף 30 (י) (3) לחוק התקשורת ולפיכך לא נפסק פיצוי. העובדות שונות מהעובדות שבעניין שגב, ובמקרה דנן משלוח ההודעה בנסיבות שבהן נשלחה, ועל בסיס הקביעות העובדתיות אליהן הגיעה הערכאה קמא מאפשר שלא לפסוק פיצוי לתובע.

(ה) לאור האמור לעיל, ועל בסיס הקביעות העובדתיות וממצאי המהימנות אליהן הגיעה הערכאה הדיונית, ובשים לב לכך, שהשאלה המשפטית בכללותה כבר נדונה והוכרעה בבית המשפט העליון, לא מצאתי כי יש מקום ליתן רשות לערער.

7. לסיכום:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 16-12-63709 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ

1 (א) לאור האמור לעיל, דין בקשת רשות הערעור להידחות.

2
3 (ב) משלא התבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

4
5 (ג) המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

6
7 ניתנה היום, ג' טבת תשע"ז, 01 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

8
9 אביגיל כהן, שופטת
10
11